

De Doves Blad

No. 3.

Udgivet af pastor Conrad Svendsen, prest for de døve.

Februar.
1907.

Mad for din sjæl.

Jesus sagde til dem: Sandelig siger jeg eder; Dersom I ikke æder menneskesønnens kjød og drikker hans blod, har I ikke liv i eder. Den som æder mit kjød og drikker mit blod har evigt liv, og jeg skal opreise ham paa den yderste dag. Joh. 6. 53, 54.

Dengang du gif paa skolen, lærte du om Jesus. Din lærer fortalte dig, at Jesus var Guds søn. Han var hos Gud i himmelen; han saa menneskenes ulykke. Han kom ned forat hjælpe os ud af vor synd og ud af vor ufred. Din lærer fortalte dig, at Jesus gif omkring paa jorden og hjalp alle, som havde det ondt, og at han sagde til de syge, de bekymrede og de fredløse: kom hid til mig, jeg vil hjælpe dig; og du lærte, at han tog menneskenes synd og sagde: menneskenes synd skal være min synd; og at han bar vore synder med sig op paa korsets træ og led og døde for vore synders skyld. Du lærte ogsaa, at han stod op fra de døde og at han nu lever, at han staar ved hjertedøren og banker paa og siger: luk op for mig, at jeg kan komme ind til dig og give dig fred og glæde og evigt liv.

Alt dette læste du. Og du skal talke Gud fordi du fik lære om Jesus. Men det er ikke nok, at du har lært dette. Du maa ogsaa æde og drikke det, det er det samme som, at du maa tage dette ind i dit hjerte og leve deraf.

Tænk paa, hvorledes du gjør med legemets mad. Du har lært, at kornet bliver saet i jorden, at det spirer og sætter aks, at det tørres og males til mel og bages til brød, til mad for menneskene. Men du bliver ikke mæt, fordi du ved dette. Du maa tage maden og spise den; dersom du ikke spiser maden vil dit legeme dø. Og paa samme maade er det med sjælen. Dersom du ikke æder menneskesønnens kjød og drikker hans blod, vil din sjæl dø; det er: sjælen vil skilles fra Gud og have sorg og ufred og angst.

Men at æde og drikke betyder her, at vi hver dag tænker paa noget af dette, som vi lærte om Jesus. For eksempel, en dag naar vi vaagner om morgenen, tænker vi paa dette: Jesus er Guds søn; han var i himlen; han saa at vi var ulykkelige; han kom ned for at hjælpe os. Da maa vi sige til os selv: Jesus er snild; han elsker os; og vi folder vore hænder og siger: Tak kjære Jesus; du tænker paa os; du vil hjælpe mig idag. En anden morgen læser vi om, at Jesus gjorde vand til vin i Kana; da tænker vi paa Jesu magt og at Jesus vilde hjælpe i den jordiske nød, og vi taler til ham om vore bekymringer, og vi siger; Jesus hjalp dengang; han vil hjælpe mig ogsaa nu, naar han ser, at det er godt for mig. En anden dag tænker vi paa, at Jesus hang paa korset; og vi siger: han bar mine synder med sig; han led og døde, for at jeg skulde faa syndernes forladelse, og vi takker og priser ham og siger: du vilde hjælpe mig; jeg havde syndet meget;

men du vilde hjælpe mig alligevel; du har mine mange, mange synder; tak herre Jesus!

Naar vi gjør dette, kommer Jesus selv til os og bliver i os; og vi har det evige liv.

Vi har det evige liv; men dersom det evige liv skal blive i vort legeme, maa vi ikke glemme hver dag at give det næring. Vi maa hver dag tænke paa Jesus og give ordet om ham rum i vort hjerte, saa at vi hører paa det, som der tales til os. Det er ikke nok, at vi gjør det en og anden dag; eller hver søndag alene; det liv, vi fik fra Gud, vil da sulte og vor tro vil blive svag og skrøbelig; og kanske den dør tilslut.

At livet maa have næring, det forstaar vi godt, naar der tales om legemets liv. Ingen siger det: jeg har spist engang; jeg behøver ikke at spise mere; og vi siger ikke: det er nok at jeg spiser en og anden gang f. ex. en gang om ugen. Nei vi spiser hver dag, for at vort legeme skal leve og være sundt og stærkt.

Men skal vi ikke da tænke lige meget paa vor sjæl, som vi tænker paa vort legeme? Skal vi ikke sige: jeg vil ikke glemme det nye liv, som jeg fik af Gud; jeg vil ikke bare tænke paa mit legeme; jeg vil ogsaa hver dag søge mad for min udødelige sjæl.

Hvorledes er det med dig, kjære ven? Er du svag og skrøbelig? Er livet fra Gud nær ved at dø inde i dig? Da maa du adlyde Jesu ord til dig idag og begynde at æde hans kjød og drikke hans blod, det er: at give hans liv plads i dit hjerte. Gjør det, kjære ven! Jesus skal komme til dig, og du skal have evigt liv.

Kjære herre Jesus! Vi takker dig, fordi du vil komme til os og give vore hjerter evigt liv. Velsign os, herre! saa at vi ikke glemmer at se paa dit liv og din død, men at vi ofte glæder os ved din kjærlighed. Amen.

En fest.

Paa Hjemmet for døve, Nordstrand, holdtes tirsdag aften den 29de januar sidstleden en vakker fest. Saa mange døve af begge kjønn, som hjemmets lokaler tillod det, var

indbudne. Efter at pastor Svendsen først bad Gud velsigne maden, beværtedes alle med varm mad, og da hermed var sluttet og pastor Svendsen takkede Gud for maden, fremviste en stund derefter missionæren hr. pastor Smith en række vellykkede lysbilleder fra Madagaskar — en ø beliggende sydøst for Afrika —, Totunheimen, Nordmarken, og fra "Hjemmet" selv, — det var billeder saa herlige og storflagne, og som fængslede alles interesse og beundring; til disse rækker hørte ogsaa deilige billeder forestillende Jesus og nogle fra hans liv her paa jorden. Tilslut gjorde alle sig til gode af prægtige appelsiner, og da tiden til afreisen var inde, toges med hjertet fyldt af tak, et hjertelig farvel med pastor Svendsen og frue, med den utrættelige og for "gamlingene" opoffrende fru Heidenreich, pastor Thormodsæter og ellers med alle der bor paa "Hjemmet". Under vidunderlig klart maaneskjinn og tindrende stjerner toges med toget til Kania, hvor hver spredtes til sine hjem bevarende i erindringen en festaften fuld af liv og glæde. De ædle værtinder og værter takkes herigjennem for den elskværdighed og hjertelighed, der vist alle, pastor Smith fra Madagaskar takkes ogsaa hjerteligt for fremvisning af lysbilleder. Pastor Svendsen og frue har ndtalt sin beklagelse over, ikke at kunne invitere alle døve, men nærer det haab, at saa bede alle derud til sommeren, — god plads bliver der ude paa tunet under de høie smækre furuer og i herlig frisk landluft. R. Z.

Fra „De døves forening“.

Den 24de februar — søndag — sidstleden holdtes den vanlige generalforsamling til fremlæggelse af regnskabet for 1906 og til foretagelse af valg paa to bestyrelsesmedlemmer i de udtrædendes sted. Formanden, hr. skolebestyrer J. A. Fjortoft, ledede mødet. Han mindede først i nogle varme ord to af foreningens døve æresmedlemmer, svensken Erikson og dansken Jørgensen, som er afgaaet ved døden; talen paahørtes af forsamlingen staaende. Saa redegjordes for regn-

Regnskab for „De døves forening“ 1906.

Indtægter.	
Brændevinsamlagets bidrag . . .	fr. 200 00
Kontingenter til foreningen . . .	“ 297 30
Do. til sygekassen . . .	“ 91.60
Renter af obligationen i Real- kreditbanken . . .	“ 380.00
Do. af obligationen i Nordal Brunsgd. 17 . . .	“ 400.00
Do. af sparebankbøgerne . . .	“ 410 27
Bortleie af tomten i Dalsberg- stien 18 . . .	“ 240.00
<u>Sum fr. 2 019.17</u>	

Udgifter.	
Husleie m. opvarmning, belys- ning og rengjøring . . .	fr. 650.00
Lagerne . . .	“ 160.00
Regnskabsføreren . . .	“ 240.00
Bibliotekaren . . .	“ 60 00
De døves blad . . .	“ 150.00
De døves skifklub . . .	“ 125.00
Understøttelser og bidrag . . .	“ 125.62
Biblioteket . . .	“ 48.42
Brandassurance og skat . . .	“ 24.61
Sygekassens udgifter . . .	“ 179.43
Diverse udgifter . . .	“ 53.24
Forstud til dækelse af kirkens udgifter . . .	“ 95.87
Overskud . . .	“ 106.38
<u>Sum fr. 2 019.17</u>	

Regnskab for „De døves kirke“ 1906.

Kommunens bidrag . . .	fr. 600.00
Forstud af „De døves forening“ . . .	“ 95.87
<u>Sum fr. 695.87</u>	

Kirketjeneren . . .	fr. 120 00
Organisten . . .	“ 100 00
Cokes og ved . . .	“ 139 93
Renovation . . .	“ 20.00
Bandsagift . . .	“ 25.00
Brandassurance . . .	“ 19.76
Oppudsning og reparationer . . .	“ 202 92
Diverse udgifter . . .	“ 68.26
<u>Sum fr. 695 87</u>	

Regnskabet for Strangestads legat 1906.

Renter af obligationen i Dram- mensveien 2 . . .	fr. 225.00
Do. af sparebankbogen . . .	“ 79.81
<u>Sum fr. 304.81</u>	

2 legatportioner à fr. 100.00 . . .	fr. 200.00
Overskud (tillagt kapitalen) . . .	“ 104.81
<u>Sum fr. 104.81</u>	

Regnskabet for Baldhens legat 1906.

Renter af obligationen i Bjørn Farmandsgade 8 . . .	fr. 225.00
Do. af sparebankbøgerne . . .	“ 7.33
<u>Sum fr. 232.33</u>	

1 legatportion . . .	fr. 100.00
Bortoudgifter . . .	“ 0.55
Overskud (tillagt kapitalen) . . .	“ 131.78
<u>Sum fr. 232.33</u>	

Regnskaberne er reviderede og befundne i orden.

Lars A. Havstad. Julius Werner.

regnskabsfører.

Chr. Holmsen.

skabet, der viser et overskud af kr. 106,38, af hvilket kr. 16,43 bestemtes, at henlægges til bibliotekets fond, og resten anvendes til afskrivninger paa ældre uerholdelige laan efter bestyrelsens nærmere bestemmelse. Formanden meddelte derefter, at en ekstraordinær generalforsamling vil blive holdt søndag (palmesøndag) den 24de marts førstk., forat behandle et forslag fra bestyrelsen gaaende ud paa forandring af en paragraf i sygekassens love. Tilslut skredes til valg; forinden dette meddelte formanden, at lærerinde frk. H. Berg og assistent Chr. Holmsen, hvilke begge stod for tur til at udtræde, ikke ønskede gjenvalg. — Formanden frembar foreningens tak til de udtrædende for deres værdifulde bistand og interesse i bestyrelsen og ellers blandt medlemmerne, — stærk haandklappen var bifaldet. Til medlemmer af bestyrelsen valgtes: kopperstikker M. Skollerud med 39 st. og frk. lithograf G. Kolby med 38 st. Derneft havde fru K. Skollerud 14 st. og hr. S. Dahl 12 st. Hørende suppleanter blev: frk. G. Graarud med 33 st. fru L. Dahl med 32 st. og fru A. Engelsrud med 27 st. Døve supl. blev: hr. M. Henriksen med 21 st, frk. Lind med 17 st. og hr. S. Dahl med 14 st. Med afklamation gjenvalgtes til revisorer dhr. redaktør L. Havstad og ingeniør J. Werner. Bestyrelsen bestaar for tiden af følgende: fru Ingeborg Werner, sekretær, frk. Jenny Kolby, samt dhr. pastor Conrad Svendsen, J. A. Fjortoft, formand, Hagb. Fallesen, viceformand, M. Skollerud og S. Jansen. Fremmødet var særdeles stort og af udenbysboende stemmeberettigede saaes frk. Tora Fodstad.

R. Z.

Frk. Kathinka Heiberg

blev i 1882 ansat som lærerinde ved Fru Rosings taleffole, som dengang havde lokale i fru Rosings hus i Briskeby og endnu var i sin begyndelse. Hun fulgte med skolen da den flyttede til Høien ved Ullevoldsveien, det vakre hus med den herlige have, som sikkert vil mindes med glæde af de mange døve, som har boet der. Da skolen senere blev henlagt til Holmestrand, fulgte hun med did og fort-

fatte sin virksomhed indtil hun den 1. oktober 1906 fratraadte sin stilling, da hun ikke længere følte sig i besiddelse af de for den nødvendige kræfter.

Frk. Heiberg, der begyndte sin virksomhed som almindelig lærerinde, gif efterhaanden over til at være væsentlig haandarbejds lærerinde og overtog saa i Holmestrand ved siden deraf den vanskelige og ansvarfulde stilling som husbestyrerinde og husmor ved skolens internat.

Bed frk. Heibergs fratræden udtalte saavel skolens bestyrer som direktøren for abnormskolevæsenet sig i rosende ord om hendes fremragende dygtighed i sin gjerning, hendes sjældne samvittighedsfuldhed og varme hjertelag ligeoverfor de døve.

Men hvad der er er bedre end rosende ord er, at frk. Heiberg af en skare af tidligere elever omfattes med høiagtelse og hengivenhed.

Et bibelords kraft.

Følgende fortælling om kirkefaderen Augustin er et mærkeligt eksempel paa Guds ords kraft. Han var hedning og leved et daarligt liv i gudløshed og usædelighed. Han skammede sig over sit liv og vilde blive anderledes.

I kristendommen troede han at finde et redningsmiddel, men han havde ingen kraft til at blive en kristen. Han vidste ikke, hvad han skulde gjøre. En dag, da kampen var svær i hans hjerte, hørte han ligesom en barnestemme, der sagde til ham: „Tag og læs“. Han tog bibelen og slog op. Det sted hans øje faldt paa var Rom. 13, 13: Ikke i svir og drif, ikke i løssagtighed og skamløshed, ikke i kvind og avind; men især den herre Jesus Kristus. Dette ord trængte med uimodstaaelig magt ind i hans hjerte. Det hugged af syndelænken, som bandt ham, og han var fra nu af et andet menneske. Han kunde ikke løses fra synden ved egen kraft, det var kun ved Guds hjælp, dette kunde ske. Vil du, kjære ven, overvinde det onde, da maa du gjøre ligesaa. Du maa gaa til Herren og søge hjælp hos ham. Han er dig nær i sit ord. Og gjør du det, skal ogsaa du erfare Guds ords kraft paa dit hjerte og blive et fromt og lykkeligt menneske.

S. G.

Uf modtagne breve.

Lefsviken 18de februar 1907.

Hr. pastor Cour. Svendsen, Kristiania.

Da jeg er vel bekendt med, at De nærer en levende interesse for de døves ve og vel, har jeg troet at det vilde interessere Dem at høre lidt om en døv her fra bygden, Ole Andreasen Rokhaug.

Lige fra den tid, han kom hjem til bygden fra skolen i Trondhjem blev jeg opmærksom paa denne gut, som syntes at opføre sig saa meget penere, end jeg var vant til at se af saa mange andre af bygdens ungdom, og saasnart leilighed gaves, søgte jeg at faa fat i ham til gaardsdreng i haab om, at jeg i ham vilde faa en bra dreng, som muligens kunde ville bli iro paa gaarden. Og jeg er ikke blit skuffet i dette haab. Han har nu været her os mig i snart 10 aar, og har bestandig opført sig til min fulde tilfredshed: Altid villig og sflink, hvad han end blir fat til. Han passer heftene med stor omhyggelighed. I den anledning fik han paa min

ansøgning for nogle aar siden fra foreningen for dyrenes beskyttelse i Trondhjem og omegn som præmie 2 massive sølvskeer, hvilket han gjør vel ret for: I ffløjet hjælper han kvindfolkene med gjødselskufning og indbringning af torosters og hakkelse. Og dette synes jeg er meget, for her er vi ikke vant til, at tjenestegutterne vil gaa sflig. At min kone og jeg søger at lette ham tilværelsen ved at lette ham arbeidet saa meget som muligt og vise ham lidt ekstra paaskjønnelse paa forskjellig slags vis, er ikke mere end vor simple pligt, som vi har fuldt vederlag for.

Han er omhyggelig med sine klæder og er glad i at være pent klæd. Sine penge er han ogsaa ræd for, og han har nu lagt sig ikke saa lidet til bedste; noget jeg fra først af opmuntrede ham til; men som han nu ved at passe paa. Og dertil saa har han tidt og ofte givet sin fattige mor mangan krone, og mangt et klædsplag tror jeg ogsaa hans fattige paarørende faar hos ham.

Et par vintre har han benyttet de ofte ledige vinterkvælde til at gaa paa sfløidskole, og der har han arbeidet en komode og et sflab til sig foruden andre sflaating.

Og tilslut vil jeg ikke undlade at oplyse om det ikke mindre vigtige, at han aldrig er borte fra hjemmet udover kvældene, som saa mange ungdommer er tilbøielig til; derimod gaar han ofte i kirken, endskjønt jeg maa undres paa ham, som ikke kan høre noget.

Med høiagtelse

Karl Myran.

Et minde fra skoletiden!

Det var tidlig en sommer, at vi bad Balchen om tilladelse til at gaa og bade os i fjorden ved fæstningen, der folk den tid brugte at plasse og bade sig. Vi fik ikke lov. Det er fortidlig og vandet er rent for koldt, sagde Balchen. Vi havde imidlertid saa stor lyst til at gaa nogle af os. Jeg husker ikke hvormange, men synes at mindes, det var en 10 a 12 af os, som blev enige om at sfljæle os i vejen uden lov, vi skulde ikke fortælle det til

nogen af lærerne saa vi følte os nok trygge for at Balchen aldrig fik vide det. Men af 2 grunde turde vi ikke gaa til Bippetangen ved fæstningen; det var noget langt, og saa tænkte vi, at det kunde træffe sig, at nogen bekendt af Balchen var der, da det i den tid ofte var spadserende der, om de ikke ogsaa bade sig. Vi valgte os derfor et sted, som var meget nærmere Schastelsøkken, hvor vi nu og da saa nogen bade sig. Der var imidlertid meget farligt, fordi bunden ved stranden var fuld af skarpe stene, maaske har der været lidt skjult affaldstene fra mineringen rundt omkring. Dette vidste vi ikke, men vi var ikke før ude i vandet, før vi fik føle hvor ubehageligt det var at træde paa stenene, og vandet var isende koldt. Da vi havde været der nogle saa minutter, gik de fleste af os tillands hvoriblandt jeg. En af de større gutter, der var en slink svømmer, blev noget længere udi, han vilde gjøre en kraftig dykning, og derpaa gaa iland da vi andre vinkede til ham. Han dykkede og kom op igjen med et frygteligt saar paa brystet. En skarp sten havde skaaret ham fra det nederste ribben til det øverste; saaret var saa dybt, at jeg saa tre af hans ribben. Mærkelig nok var blødningen ikke stor; det kolde, saltvand havde formodentlig standset blødningen. Vi fik i en fart klæderne paa ham og stak et lommetørklæde i saaret og bad ham holde holde haanden paa, for at han ikke skulde bløde ihjel. Et par tilstedeværende hørende gutter vilde, han skulde følge dem til nærmeste læge. Ogsaa et par døve vilde det, men jeg og nogle andre sagde: „Vi har ingen penge at betale doktoren i byen“. Balchen er nok den rette at gaa til, og det maatte vi gjøre, idet to af os gik ved siden af den saarede for at støtte ham og vi var nok dygtig skamsfulde. Jeg tænkte i mit stille sind: det er nu engang ikke mere end hvad vi har fortjent for vor ulydighed. Vi fortalte alt til Balchen. Balchen var mere bedrøvet end vred over vor ulydighed, saa vi fik nok høre om vor ulydighed og utaknemmelighed dagen efter paa skolen. Balchen sendte straks bud efter lægen. Jeg synes huske, at Balchens læge den tid var Schönberg formodentlig senere professor Schönberg. Denne satte et plaster paa saaret da det var for bredt til at syes igjen

og mærkelig nok groede det sammen paa ganske kort tid, men det blev et stygt blodrødt ar efter, som jeg tænker endnu er synligt.

Trykt 19de februar 07.

B.

Paa sygejalen.

Nu vaaren lokker derude,
og solen gaar høi og varm,
nu føler jeg livsmodet stige
af sommeren i min barm.

Nu føler jeg livsmodet stige;
det vokser op i min sang,
der lyder, som fossedurens
sterke, eggende klang.

Den lyder, som fosseduren
og fuglekvidder i lund,
og hele min sjæl blev fangen
af tonen et kort sekund.

* * *

Solen er vaaren givet;
i vaaren er livstrang lagt ned;
Gud hjælpe den, som er bunden,
— som ikke kan følge med!

Jeg ligger og ser en „søster“
med korsset i sin krave,
og hendes hjære nærvær
gjør salen lig en have.

Dg jeg helder mig tilbage.
Ikke jove — bare hvile,
og da ser jeg intet andet
end Vorherres sol at smile.

Frithjof Knudsen.

Dødsfald.

En af Danmarks mest fremragende og afholdte døve Ole Jørgensen er den 21de januar sidstleden afgaaet ved døden, 77 aar gammel, i Kjøbenhavn. Han var født den 18de januar 1830 paa en liden gaard i nærheden af Helsingør; først senere i barneaarene blev han i en skarlagensfeber døvsstum, og

10 aar gl. optagen som elev af Kjøbenhavns "kongelige døvstummeinstitut" hvorfra han 1846 udfikres som konfirmeret med godt vidnesbyrd. Efter i nogle aar at have virket som skomager i sin hjemstavn, antoges han 1854 som lærer i skomagerhaandværket ved ovennævnte institut — en stilling han røgte med stor interesse, samvittighedsfulhed og trofasthed. Samtidig benyttede han sin sjeldne evne til at omgaaes sine elever og vinde disse for sig, hvilket forhold ledede til, at hans vejledning blev af rig betydning ikke alene for eleverne som dygtige arbejdere men ogsaa for deres hele færd ude i livet. Glad som Ole Jørgensen var i denne sin stilling, hang hans hjerte med kjærlighed ved de døve, blandt hvilke han færdedes saare hyppig og stræbte at gjøre det bedste for alle. For bedre at kunne hjælpe de døve faldt den tanke ham ind at danne en forening for døve, hvilken blev den i døveverdenen saa velkjente "Døvstumme-foreningen af 1866". I denne forening var Jørgensen først formand senere i mange aar indtil nu viceformand og hvad han her udrettede blev til stor velsignelse og gavn for alle saavel indenfor foreningen som udenfor. Denne opoffrelse til bedste for de døves ve og vel havde han den glæde at se paaskjønnet ikke bare af de døve, men ogsaa af samfundet, saaledes blev han af den gamle, nu afdøde ædle kong Christian den 9de hædret med "dannebrogsmændenes hæderstegn" og "fortjenstmedaljen i sølv". Ole Jørgensen var populær og velkjendt blandt de døve og ogsaa udenfor Danmarks grænser. Ved "De døves forenings" 25 aars jubilæum i 1903 valgtes han til repræsentant for døvstumme-foreningen i Kjøbenhavn, men blev upasselig og derfor ikke kom tilstede, hvad der vakte stor sorg. Han valgtes til æresmedlem af Kristianiaforeningen, — han blev allerede tidligere æresmedlem af Stockholmsforeningen. Ole Jørgensen, der var en nobel, ærlig karakter, var gift med en hørende og havde 5 børn, hvoraf 2 er døde. Søndag den 27de januar fandt Ole Jørgensen's begravelse sted fra de døvstummes kirke; deltagelsen var særdeles stor — 300 menesker var mødt frem og den lille kirke kunde ikke rumme dem alle. Fra

"De døves forening" var sendt en frans omvundet med silkebaand i norske farver. Fred med Ole Jørgensen's minde. R. Z

"Bergens døvstumforening"

I december forrige aar — 06 — dannede "Bergens døvstumforening", i anledning "døvstumkongressen" i Kjøbenhavn, en arbejds-komite bestaaende af følgende damer og herrer: frk. lærerinde Klein og frk. Faye samt d'hr. A. Rendedal, formand og tillige sekretær, J. Hofland, kasserer, L. M. Larsen og S. Bang.

"De døves idrætsklub", i Bergen, stiftet ifjorhøst, omfattes med stor interesse af ikke saa faa døve; dens bestyrelse bestaar af hererne Rendedal, formand, Hofland, kasserer, L. Johannesen jr. D. Rogne og D. Monsen. Foreløbig eier klubben en "hytte" beliggende i Jordalen, 2½ times vei, 1600 fod over havet. Z.

En børnehavn for døvstumme børn.

Efter "Dansk Frøbeltidende" anfører vi følgende lille beretning om en berlinff børnehavn for døvstumme børn

Under opholdet i Berlin var der leilighed til at se børnehaven for døvstumme børn i Sophienstrasse 18. Den ledes af frøken Fürstenberg, hvis afdøde fader har gjort et stort arbejde for døvstummebørnene. Frk. Fürstenberg modtog den danske besøgende med stor venlighed og gav beredvillig de fornødne oplysninger. Ligesom i Kjøbenhavn er det ret vanskeligt at samle børnene og bevæge forældrene til at følge dem til børnehaven. Man maa anvende en ikke ringe sum (ca. 100 kr.) til sporvognspenge og formaar dog ikke at samle mere end ca. 10 børn. Ligesom i Kjøbenhavn modtager man ogsaa døvstumme forældres hørende børn. Man beskæftiger børnene med de sædvanlige frøbelske arbejder og med lege, som er afpassede efter deres op-

fattelsesevne. Der synes at være en livlig vekselvirkning mellem børnehavens forstanderinde og forældrene samt med de døves foreninger. Børnenes forældre betaler et lidet bidrag, naar deres forhold tilsteder det. Børnehaven opretholdes af en „Forening til oprettelse af børnehaver for døvstumme børn“, der ledes af to bekjendte berliniske specialister: dr. Flatau og dr. Gutzmann. Foreningens indtægter hidrører fra private bidrag og indtægt af velgjørhedsforestillinger; den har opsamlet et fond paa 3—4000 mark. Sammenligner man de kjøbenhavnske forhold med de berliniske, vil man let se, at der af vor „Forening til oprettelse af en børnehaver for døvstumme børn“ er truffet en praktisk ordning, idet man nu har indrettet en almindelig omsorg for de nævnte børn og de døvstumme forældres hørende børn, en virksomhed, som ikke ubetinget er bundet til et bestemt sted. De fleste børn anbringes i folkebørnehaven paa Nørrebro (Ejællandsgades Sidealle 7), da flertallet af forældre med døvstumme børn og af døvstumme forældre bor der, men der anbringes ogsaa børn i de øvrige folkebørnehaver; saaledes er for tiden to i børnehaven paa Enghavevej, af hvilke det ene barn, en liden pige, om eftermiddagen anbringes paa et asyl, da moderen er ude hele dagen. I det hele er, som tidligere omtalt, forholdene høist sørgelige i de døvstumme børns hjem, og forældrene viser undertiden en underlig frygt, naar man vil komme dem til hjælp.

Blandede meddelelser.

Den blandt mange norske døve velkjendte svenske døve Erik Bretzner har i disse dage kjøbt sig en landeiendom i Silinge, ikke langt fra Stockholm, for kr. 30,000; paa eiendommen er nu 10 kjøer og 4 heste, men besætningen kan øges med 2—5 kjøer. Hr. Bretzner tænker til næste aar at anlægge paa eiendommen et stort hønseri og et andehus. Eiendommen er af størrelse som Freberg, ved Sandefjord, hvis jordbrugsskole hr. Bretzner har

gjennemgaaet. Vi vil oprigtigen haabe, at hr. Bretzner maa faa glæde af sin nye eiendom.
Z.

Ogsaa iaar har „Kristiania Glasmagasin“ gjennem stiftprovst Gustav Jensen skænket kr. 100,00 til de døves menigheds fattigpleie. Betsbets bestemmelse er at komme udelukkende fattige døve til gode inden menigheden. „Glasmagasinet“ ydes herigjennem de døves dybtfølte tak.
Z.

Bergens døvstumforening havde søndag den 6te januar foranstaltet afholdt julefest, der forløb særdeles vellykket; deltagernes antal var 158 hvoraf 36 børn.

Vandbrugs-skolen for døve har havt besøg af en stipendiat fra Finland, hr. Brandes, som kom for at faa oplysninger om skolen, da spørgsmaalet om jordbrug for døve ogsaa er kommet op i Finland.

Den første nordiske døvstumkongress tænkes afholdt den 18de august og følgende dage i Kjøbenhavn. Til kongressen vil der blive knyttet en udstilling af 1) arbeider fra de forskjellige haandværk, hvormed de døvstumme er beskæftigede 2) husflidsarbeider og 3) kunstværker fra ældre og nyere tid. — Vi skal senerehen bringe nærmere oplysninger om, hvor man her i Norge skal henvende sig med anmeldelser o. l.

„De døves blad“

koster Kr. 1.80 om aaret. De fattige faar bladet frit. De, som har lidet penge, faar bladet for 1 kr. eller 50 øre eller 25 øre. Vi vil gjerne, at alle skal prøve at betale noget; 50 øre eller 25 øre synes vi, næsten alle maa kunne betale. Breve med betaling for bladet sendes frit, naar de leveres paa posthuset, og postaabrueren forsegler det. Paa alle andre breve maa der sættes frimerke. Breve uden frimerke indløses ikke. Adressen er: „De døves blad“, Nordstrand pr. Kristiania.